

jeg vil til det sidste haabe, at Venstre ikke med Hensyn til de Midler, der er stillede til Kommunernes Raadighed, vil indtage en Holdning, der faktisk betyder, at man paa dette Omraade vil berøve Kommunerne en Ret, de har haft i 2 Aar.

Hauge: Det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) sagde, at det var mærkeligt, at jeg ikke for længst havde stillet Ændringsforslag om det, som jeg nu udtalte ikke var noget nyt; men det ærede Medlem maa have overset, at det, som der her er Tale om, har jeg og mit Parti for længst stillet Forslag om. For at nævne noget bestemt stillede jeg, da Forslaget om Smørordningen udarbejdedes, netop Forslag om at nedsætte Smørprisen med de 20 Øre pr. kg, som der her er Tale om, fra 1 Kr. 60 Øre til 1 Kr. 50 Øre pr. Halvkilo; men jeg vandt ingen Tilslutning dertil hos det ærede Medlems Partifæller. Og under Sagens Behandling i Udvalg her rejste jeg atter Spørgsmaalet; men Udvalget var ikke at formaa til at gaa med til denne Nedsættelse af 20 Øre pr. kg. Der blev svaret mig, at derom kunde der ikke være Tale. Det maa det ærede Medlem enten have overset eller overhørt eller glemmt; thi ellers kunde han ikke være kommet med sin Bemærkning. Der er netop for længst stillet Forslag om noget saadan, det var udførligt motiveret og vel begrundet, men først nu giver det ærede Medlem og hans Parti deres Tilslutning dertil. Skønt det er noget sent, glæder jeg mig dog, som sagt, derover.

Martin Hansen: Det ærede Medlem taler om de forskellige Ernæringslove, men her drejer det sig jo om Dyrtidslovgivningen, og der har det ærede Medlem ikke stillet noget saadant Forslag.

Jeg bad om Ordet for at rette en kort Bemærkning til den højtærede Minister. Den højtærede Minister sagde, at de Kommuner, der kan bruge alle Pengene til de vanskeligst stillede, skal gøre det. Ja, det er vi fuldstændig enige om. Men om de Kommuner, der ikke kan bruge alle Pengene dertil, siger Ministeren, at de skal have Lov til at bruge dem frit, det vil med andre Ord sige, at de skulde kunne bruge dem til en almindelig Regulering. Hvad vil det sige i Praksis? Det vil i Virkeligheden sige, at medens man i de Kommuner, hvor man bruger Pengene til de vanskeligst stillede, naar op til en vis Grænse — for at nævne et Tal herinde i Byen til 2 000 Kr. eller 2 500 Kr. —, maa

man for at bruge Pengene i Landkommunerne give Rabatmærker op til 4—5 000 Kr., eller hvor højt det nu bliver med Indtægten. Er det rationelt? Er det et Grundlag, som man skulde anbefale herinde fra? Det forekommer mig tværtimod i høj Grad forkasteligt. Ministerens og mit Synspunkt er der i høj Grad forskelligt. Jeg havde hidtil troet, at det var Ministerens Princip, naar man skulde foretage baade en almindelig Regulering og en supplerende Regulering, da at komme den lille Mellemand til Hjælp, der lider under Dyrtidens Tryk; men jeg har aldrig tænkt, at Princippet skulde være det at faa alle Pengene brugt. Og for at opnaa det, skulde man give Rabatmærker lige op til Skorstenspiiben. Det er jeg imod, og jeg tror aldrig, mit Parti vil gaa med til den Forstaaelse af Loven.

Ordføreren (Kristiansen): Det Mindretal, for hvilket den ærede sidste Taler (Martin Hansen) er Ordfører, udtrykker i Betænkningen sin Opfattelse af de kommunale Dyrtidsforanstaltninger saaledes: „at en almindelig Regulering af Prisen paa de vigtigste Livsfornødenheder for alle bør være en Statsopgave, og at kun Staten er i Stand til at løse denne Opgave paa en saadan Maade, at hele Befolkningen faar lige Fordel af Prisreguleringen“. Vi fra vor Side mener og har altid hævdet, at der bør være Adgang til at foretage kommunale Prisreguleringsforanstaltninger paa forskellig Vis efter de forskelligartede Forhold, og det forekommer mig, at man heller ikke altid fra Venstres Side har været imod dette. Der var i hvert Fald et Tidspunkt, da man fra Venstres Side ikke havde noget imod, at man i Kommunerne foretog Prisreguleringsforanstaltninger paa forskellig Vis og foretog Prisreguleringsforanstaltninger, der kom alle til gode. Det, man forlangte, var kun, at hvis der foretoges Prisreguleringsforanstaltninger, som kom alle til gode, maatte Staten ikke yde en lige saa stor Refusion som til de Foranstaltninger, der kun skulde komme en begrænset Del af Befolkningen til gode. Det var i hvert Fald dette, man i 1916, da vi drøftede Dyrtidslovforslaget for det Aar, fra Venstres Side saa stærkt hævdede. Jeg vil gerne minde om, at Venstres Ordfører ved den Lejlighed, Hr. Jensen-Sønderup, netop da vi til syvende og sidst blev enige om en Form for Dyrtidsloven, udtalte baade som sit Partis og som sin personlige Opfattelse følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilalelse maa oplæse — det staar i Rigsdagstidenden for 1916—17, Sp. 1337: „I øvrigt